

CHƯƠNG 6:

Nói thật ra, tôi cũng chẳng ưa gì trang điểm, nhưng chỉ vì gần đây tâm tình gặp lúc khủng hoảng, đêm không ngủ được, khiến cho mặt mày xanh xao, nên hôm nay tôi mới phải trang điểm như thế. Tôi không muốn cho Trình Diệu Quang nhìn thấy được cái tâm sự của tôi, tôi cũng không muốn cho chàng hoài nghi là tôi đã bị Vũ Bội bỏ rơi nên mới đi tìm chàng. Tôi cần phải làm ra vẻ là một người đang vui vẻ yêu đời trong lúc đang đối diện với chàng.

Đột nhiên, mẹ tôi phát hỏi một câu:

- Gần đây con có vẻ không được vui, vậy có phải là con đã có chuyện cãi vã với người bạn trai của con không?

Nghe mẹ nói quá đúng sự thật, tôi không khỏi lúng túng, cố gượng nở một nụ cười, rồi chẳng nói năng gì cả, tôi cầm lấy chiếc sắc mà vội vã rời khỏi phòng.

Chợt mẹ tôi gọi giật tôi lại:

- Y Sa, có một bức thư gửi cho con nè! Mẹ đã suýt quên đưa lại cho con.

Tôi quay trở vào phòng. Đó là một phong thư đề bằng Anh Văn. Tôi liền xé ra xem, bên trong có hai tờ thư và một bức họa bằng bút chì.

ánh mắt tôi vừa dừng lại trên bức họa ấy thì tôi bất giác giật mình, vì người trong bức họa chính là tôi. Nhưng bối cảnh của bức họa ấy lại là Dạ tổng hội, còn tôi thì đang đứng cạnh sàn nhảy với đôi mắt chứa đầy vẻ ưu uất. Trông dáng điệu của tôi lúc bấy giờ thật là khôi hài, khiến tôi nhìn vào bức họa mà không khỏi nóng bừng cả mặt và đỏ cả tai.

Có tiếng mẹ tôi hỏi:

- Ai gửi thư đó cho con vậy?

Tôi vội vàng cầm bức thư giấu sau lưng và đáp:

- Một người bạn đồng học, mẹ ạ!

Mẹ tôi nở một nụ cười có vẻ bí hiểm, rồi bước ra khỏi phòng.

Thuận tay tôi khép cánh cửa lại, rồi đứng dựa lưng vào cánh cửa mà chăm chú nhìn bức họa lần nữa. Bức họa này so với bức họa trước đây có những nét tương tự nhau, nên tôi nghĩ rằng có lẽ đó là do một người đã vẽ ra. Bối cảnh của bức họa này chính là dạ tổng hội mà đêm hôm nọ tôi đã đến đây tìm Vũ Bội. Có ngờ đâu, anh chàng họa sĩ ấy cũng có mặt tại Dạ tổng hội hôm đó nữa.

Tôi xuất thần ngắm bức họa một hồi lâu, rồi mới mở hai tờ thư ra xem, trong đó tờ thứ nhất viết như thế này:

"Y Sa yêu quý; Khi tôi viết bức thư này cho Y Sa, lòng tôi đang đau khổ vô cùng, vì tôi cần phải rời Y Sa. Tôi đã quyết định không còn gặp lại Y Sa nữa, xin Y Sa đừng hỏi lý do.

Y Sa đã thuộc về Vũ Bội rồi! Đọc đến câu này, chắc hẳn Y Sa đã biết tôi là ai. Tôi chính là Trình Diệu Quang, chàng thanh niên bí mật trong tầm mắt Y Sa đó.

Có lẽ cho đến nay em vẫn chưa biết được tôi là tác giả đã vẽ bức họa hình em cũng nên. Lần đầu tiên mới gặp em, lòng tôi đã cảm thấy chấn động rất mãnh liệt, vì em rất giống với người tình đầu mà tôi yêu, nên tôi đã suýt nhận lầm em là nàng. Thế là tôi đã âm thầm yêu em từ đó.

Chắc em còn nhớ chúng ta đã bắt đầu quen nhau như thế nào chứ? Có một đêm nọ, em đã đi về nhà rất khuya, khi em đi ngang qua trước tiệm bánh mì thì bỗng nhiên em bị người ta cướp mất chiếc sắc tay. Thế là, tôi vì việc nghĩa mà đã đoạt lại chiếc sắc ấy cho em, khiến em cảm kích vô cùng.

Phải, em nhất định cảm kích tôi lắm. Thế nhưng, em có biết đâu em đã bị người ta cướp chiếc sắc tay ấy chính là do tôi đã đạo diễn một màn kịch, em đã hiểu rõ cái ý của tôi không? Tôi vì muốn làm quen với em mà đã ngầm bảo một người bạn của tôi hãy vờ cướp chiếc sắc tay của em, rồi sau đó, tôi sẽ xuất hiện với tư thế của một người thấy việc nghĩa mà hành động. Tôi đã xử dụng cái thủ đoạn ấy với hy vọng được dịp làm quen với em. Cái sắc đẹp của em đã làm cho tôi phải rung động! Tôi sùng bái em!

Sau đó, em đã thấy tay tôi chảy máu, và tôi đã cho rằng tôi vừa bị tên cướp dùng khí giới đâm trúng, nhưng đó chỉ là lời nói dối. Sự thật thì tôi đã tự dùng con dao nhỏ mà gây thương tích cho chính mình. Tôi đã làm như vậy không ngoài mục đích hy vọng em sẽ có một ấn tượng càng thâm sâu đối với tôi.

Nhưng sau đó, tôi lại cảm thấy cái thủ đoạn mà tôi đã áp dụng để làm quen với em quá ư đê tiện. Vì thế mà mấy ngày liền, tôi không dám gặp mặt em. Tôi đã núp trên lầu, bên trong tiệm bánh mì, mà lén nhìn em mỗi ngày đều đi ngang qua cửa tiệm sau giờ tan sở, rồi lén vẽ hình ảnh của em vào trang giấy. rồi sau đó, tôi thậm chí theo dõi em đi về nhà để tìm ra địa chỉ của em mà gửi bức họa bằng bút chì chỉ ghi ngoài phong bì ba chữ "Tiểu thơ thụ" mà thôi.

Khi đọc đến đây, hẳn là em đã biết tôi yêu em đến bậc nào rồi. Chính vì tôi đã đứng ẩn mình bên song cửa sổ trên lầu để chờ em đi qua mà lén vẽ hình em nên tôi đã bị Ông chủ tiệm bánh mì bắt gặp và cho tôi nghỉ việc luôn.

Tôi cũng thừa biết là trong tim em đã có hình bóng tôi rồi, phải thế không? Cứ mỗi lần đi ngang qua tiệm bánh mì, em đều chậm bước lại và nghiêng đầu nhìn về phía vị trí mà tôi thường đứng đó".

- Phải, em đã yêu anh rồi. Tôi lắm bả nói nhanh thế. rồi tiếp theo đó, tôi lại đọc đến tờ thứ nhì:

"Y Sa, tôi đã yêu em đến phát cuồng. rất có thể em không tin, nhưng tôi có thể trưng bày ra sự thật để chứng minh điều ấy. Có một hôm nọ, em đã từ trong sở làm đi đến một tiệm ăn gần đó để dùng cơm trưa, và em đã gặp tôi, nhưng đó không phải là sự ngẫu nhiên. Thật ra tôi đã âm thầm điều tra và được biết mỗi ngày vào buổi trưa, em đều đến quán ăn ấy để dùng cơm trưa, cho nên tôi đã cố tình đến nơi ấy để chờ em.

Hôm ấy, tôi đã có ý định mời em dùng cơm, nhưng em lại bảo rằng em có hẹn với người khác, rồi em quay mình bỏ đi. Lúc bấy giờ, nghe em nói thế, tôi choáng váng tưởng chừng muốn ngã ngay xuống đất và cảm thấy tuyệt vọng vô cùng. Từ đó, tôi mới biết rằng tình yêu mà tôi đã theo đuổi nơi em đã hết rồi, vì tôi chẳng hề xứng đáng để yêu em nữa.

Tuy nhiên thường thường trong những cuộc yêu nhau giữa trai và gái tình cảm luôn luôn chiến thắng lý trí, trong suốt một tuần lễ sau đó, tôi chẳng những không làm sao quên em được, mà tôi lại còn nằm mộng thấy em luôn.

Thế nên, mỗi ngày tôi đều mang cái bộ mặt u sầu đến đứng ở một nơi gần sở làm của em để chờ em ra về khi tan sở. có nhìn thấy em xong, lòng tôi mới được an ủi phần nào. Bằng không thấy em, hoặc nhìn thấy em sánh vai cùng các nam đồng sự đi ra, lòng tôi đau khổ vô cùng.

Tôi đã yêu em đến như thế, nhưng em nào có biết đâu.

Y Sa, lần sau cùng chúng ta đã gặp nhau đó là lần em đã đến dạ tổng hội để tìm Vũ Bội. Đêm hôm ấy, tôi đang ngồi uống rượu một mình trong dth thì thỉnh linh tôi thấy em bước vào. Thoạt tiên, tôi có phần ngạc nhiên, nhưng sau đó tôi mới nghĩ ra rằng em đến đây để tìm Vũ Bội, nên lòng tôi hết sức đau khổ. thế là tôi đã hỏi mượn anh bồi giấy và cây bút mà họa lại hình ảnh của em lúc ấy, rồi khi về đến nhà, tôi mới dùng bút chì than mà sửa lại thêm, đó chính là bức họa mà em đang xem trong lúc này.

Đêm hôm ấy, tôi đã nói dối với em rất nhiều điều. Tôi đã nói với em là tôi có một người em trai làm họa sĩ, nhưng đó là tôi đã dối em. Tôi đã giả tạo ra nhân vật ấy chỉ là để dò xét lòng em vậy. Tôi đã hỏi em có yêu chàng họa sĩ đã lén vẽ hình em không? Em tươi cười nhưng chẳng trả lời, khiến tôi đau đớn biết bao. Chàng họa sĩ mà em đã gặp tại Thiên Thủy Loan hôm ấy chính là tôi đó.

Tôi đã mời em hãy đến nơi tôi làm việc để thưởng thức bánh "Tần Quả Thê" nhưng em đã dùng lời khéo léo để từ chối. Em không có rồi rảnh ư? Nếu em không rảnh thì tại sao hôm qua em lại đi tìm Vũ Bội? Tôi thừa biết là quả tim em đã thuộc về Vũ Bội rồi.

Y Sa chúng ta nên hận ở chỗ biết nhau quá muộn, vì trước khi tôi quen biết em, gã ca sĩ đẹp trai ấy đã bước vào cuộc đời của em rồi. Tôi đã trót bị thời gian

phũ phàng. Nhưng tôi rất vui mừng mà thấy em đã si tình Vũ Bội, đó là lời nói thực tâm, chứ không phải lời nói dối.

Em đã cho rằng tôi là một kẻ kỳ quái phải không? Đúng thế, tôi vốn là một thanh niên kỳ quái. Tôi không phải là người thuộc vào cái thế giới này, mà tôi chính là người của một tinh cầu khác. Hay nói cho rõ hơn, tại hai năm về trước, tôi không hề giống bất cứ một thanh niên nào của thế giới này. Từ ngày tôi đã hại một cô gái cho đến nay, tôi đã biến thành một kẻ rất cô độc và đầy tự ty mặc cảm.

Bức thư tôi viết đến đây cũng đã khá dài rồi. Kỳ thật, tôi chỉ muốn nói mỗi một câu: "Tôi đã yêu em nhiều lắm, Y Sa!"

Bên dưới bức thư có ký ba chữ: Trình Diệu Quang.

Đọc xong bức thư ấy, tôi nhận thấy mắt mình đã mờ hẳn đi. Tôi đưa lưng bàn tay lên quẹt mắt và phát giác ra rằng lệ của tôi đã rơi tự bao giờ.

Tôi bèn cất bức thư áp vào trong chiếc sắc tay và lập tức rời khỏi phòng đi gọi điện thoại cho Trình Diệu Quang. Tôi muốn nói với chàng rằng: Em cũng rất yêu anh!

Những cặp trai gái lặn ngụp trong bể yêu đương đều thường thường biến thành những kẻ mù quáng, chỉ ngoại trừ kẻ mà mình đang theo đuổi ra, chẳng còn nhìn thấy gì khác bên cạnh mình cả. Tôi cũng là người không thoát ra khỏi cái thông lệ ấy.

Tôi chỉ biết yêu Vũ Bội mà chẳng hề biết rằng Trình Diệu Quang đang yêu tôi tha thiết. Đó là một sự ngu xuẩn đến bậc nào? Tôi đã đi tìm ái tình ở đâu đâu, trong khi ái tình đang ở ngay bên cạnh mình mà chẳng hề hay biết.

Tôi giờ ổng điện thoại lên và quay sáu số tất cả. Nhưng bên kia đầu giây những tiếng "tít tít" lại vắng sang, khiến tôi bực mình đặt ống điện thoại xuống. Sau đó, tôi lại gọi một lần nữa, nhưng vẫn không liên lạc được; tôi lại gọi thêm một lần thứ ba, nhưng điện thoại vẫn không thông. Tôi tức giận dần mạnh ổng điện thoại xuống giá, rồi vớ lấy chiếc sắc tay, bỏ đi ngay ra khỏi phòng.

Mẹ tôi cũng từ trong phòng ngủ bước ra và mở to đôi mắt nhìn tôi lom lom.

Tôi quay đầu lại nhìn mẹ tôi và nói:

- Gọi điện thoại không được, tức mình quá.

Mẹ tôi nhếch nở một nụ cười buồn, lặng yên một lát rồi mới nói thêm một câu:

- Con chó nên đi chơi về quá khuya nhé!

Tôi cay cú đáp:

- Con biết rồi.

Khi đã ra đến ngoài đường, tôi gọi một chiếc taxi, leo lên, rồi bảo tài xế chạy nhanh dùm. Người tài xế nói:

- Đây là thị khu, nên tốc độ cần phải hạn chế mới được.

Tôi thở dài một tiếng, thất vọng ngồi dựa lưng vào thành băng và nói:

- Xin ông hãy cố gắng cho xe chạy nhanh lên nữa đi.

Người tài xế gật đầu, rồi cho xe chạy thật nhanh. Nhưng khi xe đã gần đến mục tiêu rồi, đột nhiên người tài xế cho xe dừng hẳn lại. Tôi ngạc nhiên cất tiếng hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Người tài xế đáp:

- Rất tiếc, thưa cô! Trước mặt chúng ta đang có một số học sinh đi qua đường. Cô hãy nhìn xem, có đến mấy chục học sinh tất cả, nếu đợi chúng nó đi qua hết, tối thiểu cũng phải mất đến mấy phút đồng hồ.

Tôi cau mày suy nghĩ và quyết định phải xuống xe lập tức mới được. Tôi liền đưa tiền cho người tài xế và nói:

- Tôi muốn xuống xe ngay tại nơi này. Tôi không thể chờ đợi được.

Người tài xế liền lớn tiếng nói:

- Nơi này không thể xuống xe được. Xin tiểu thư chờ có làm liên lụy cho tôi.

Nhưng tiếng la của người tài xế vẫn không làm cản trở được sự quyết tâm của tôi lúc bấy giờ. Tôi xuống xe đại và đi vòng qua hàng xe đang đậu tại đường Ban Mã. Tôi chẳng hề nghĩ gì đến sự nguy hiểm có thể xảy ra cho tính mạng mình lúc ấy. Tôi chỉ nghĩ một điều: phải lập tức gặp Trình Diệu Quang vì tôi lo ngại sẽ không còn gặp được chàng nữa.

"Tôi yêu em lắm, Y Sa". Tôi nhớ câu ấy trong bức thư của Trình Diệu Quang và cảm thấy lòng mình hưng phấn vô cùng. Tôi chạy thật nhanh qua đường như bay.

- Hãy coi chừng xe chớ...

Bỗng tôi nghe có tiếng hét to cất lên, khiến tôi giật nảy mình, đến hồn phi phách tán. Tiếp ngay sau đó, tôi lại nghe có tiếng thắng xe rít lên làm điếc cả tai. Tôi chợt phát giác ra chỉ còn cách không đầy hai tấc nữa là tôi đã bị xe hơi đụng phải rồi. Tôi đứng thừ người ra đó một lúc, rồi tôi lại tiếp tục chạy đi. Tôi đã quên mất sự an toàn cho tính mạng mình, mà chỉ nghĩ đến Trình Diệu Quang thôi.

Cuối cùng tôi đã leo lên đến lầu và đi dọc theo các cửa hàng để tìm cửa tiệm nơi Trình Diệu Quang làm việc. Đó là một tiệm bánh mì thật to lớn, tôi bèn đi thẳng vào bên trong.

- Tiểu thư muốn mua chỉ Một người bán trong tiệm hỏi tôi.

Tôi lắc đầu trả lời:

- Không, tôi chỉ muốn tìm anh Trình Diệu Quang. Anh ấy có ở đây không?
- Anh ta đã xin nghỉ việc rồi, vừa mới mang hành lý đi khỏi nơi đây xong.

Nghe thế, tôi liền vội hỏi:

- Anh ấy sẽ đi đến đâu?
- Tôi không được biết.
- Ông có biết nên tìm anh ấy ở đâu thì gặp không?
- Không biết... Trình Diệu Quang là một con người có tánh tình rất cổ quái, anh ta không thích giao thiệp với ai cả, chỉ thích cô độc, không muốn cho ai gần gũi anh ta hết.

Tôi đứng lặng người đi.

Nhân viên ấy đưa mắt nhìn tôi rồi hỏi:

- Chẳng hay cô là gì của anh ta?

Tôi không muốn nói cho y biết làm gì, nên vội vàng thốt mấy tiếng "Cám ơn ông", rồi quay gót bỏ đi ra ngoài ngay.

- Nếu như mình không gặp đám học trò băng qua khúc quanh ở đường Ban Mã làm cho mình mất thời giờ thì có lẽ mình đã gặp Trình Diệu Quang rồi. Tôi thâm nghĩ như thế.

Tôi bước đi trên đường như kẻ không hồn và cũng chẳng có mục đích nào cả. Vừa đi tôi vừa hồi tưởng lại những ngày tôi đã gặp gỡ Trình Diệu Quang đã qua.

Sau đó, tôi lẩm bẩm thốt:

- Diệu Quang, anh chớ có rời xa em!

Chợt ngay lúc ấy, tôi trông thấy có một người đàn ông trung niên đang chăm chú nhìn tôi và trong cái nhìn ấy có chứa đựng một sự cười cợt. Tôi bỗng phát giác ra là mình vừa nói chuyện một mình và đâm ngượng đến đỏ mặt, rất có thể người đàn ông ấy đã hiểu lầm rằng tôi là một người đang bị bệnh thần kinh cũng nên.

Khi tôi về đến nhà, mẹ tôi hỏi:

- Y Sa, con về nhà sớm vậy?

Tôi lạnh lùng đáp:

- Vâng.

Mẹ tôi nhìn tôi rồi hỏi:

- Hình như con có điều gì không được vừa lòng phải không? Hừ, mẹ đoán chắc là con đã có chuyện cãi vã với bạn trai của con rồi.

Tôi không trả lời. Mẹ tôi lại nói tiếp:

- Nhưng người còn trẻ tuổi chớ nên cãi vã nhau. Mà đã cãi nhau thì chớ nên đánh nhau.

Tâm tình của tôi lúc bấy giờ thật là gay gắt, nếu mẹ tôi nói thêm một lúc nữa, tôi sẽ nổi giận lên ngay. Tôi vội vàng bỏ đi vào phòng, đóng cánh cửa lại, không cho mẹ tôi nói thêm nữa. Trong giờ phút đó, tôi rất cần sự cô độc.

Tôi đứng trước chiếc tủ đựng quần áo mà cởi giày ra, sau đó tôi cởi cả quần, đoạn đứng thẳng người lên, ngắm bóng mình trong gương.

Nước da của tôi thật là trắng trẻo, ngực tôi rất đầy đặn, người tôi cao ráo, nở nang, thế nhưng cái thân hình đẹp đẽ đó vẫn không hề được ái tình an ủi chút nào.

Tôi vốn có hai người bạn trai, nhưng cả hai đều rời xa tôi. Vũ Bội đã yêu một trung niên nữ nhân, còn Trình Diệu Quang thì đã lén ra đi xa tôi rồi. Một thiếu nữ đã từng thương thức qua mùi vị của ái tình, nhưng đã mất đi tình yêu đau khổ đến bực nào.

Lòng tôi lúc bấy giờ thật là tịch mịch.

Buổi sáng sớm chủ nhật thức dậy, ánh nắng hồng chan hòa cả cửa sổ, gió sớm thổi vào, khiến tâm tình con người thật vui vẻ. Bầu trời trong xanh mây rất ít, quả là một ngày để đi ngoạn cảnh ở ngoại ô. Thế nhưng chẳng có một người bạn trai nào hẹn hò cùng tôi cả, khiến tôi cảm thấy mình cô đơn và quạnh quẽ vô cùng.

Tôi có rất nhiều bạn gái và tôi khả dĩ ước hẹn chúng nó đi chơi hôm nay. Nhưng, trong ngày chủ nhật, chúng nó đều thuộc về chồng con chúng nó rồi. Nếu hẹn chúng nó uống trà hoặc xem phim, chúng không ngớt nói chuyện nhà chuyện cửa cùng chồng chúng nó ở bên cạnh. Đã vậy vợ chồng chúng nó lại còn thỉnh thoảng cố ý hoặc vô tình làm một vài động tác ái ân với nhau, khiến mình không khỏi xúc động cảnh sinh tình, càng thêm khổ sở đến bực nào.

Tôi cũng hãy còn một số bạn gái nhỏ hơn tôi vài tuổi, thế nhưng tôi lại không thích gần gũi chúng nó chỉ vì tôi không thuộc vào hạng người của chúng nó.

Lý do là vì chúng nó thích nghe loại âm nhạc loạn cuồng, thích khiêu vũ như điên, mặc y phục hết sức kỳ dị, cùng các chàng trai du đãng hípi nói toàn những chuyện tục tằn, trao đổi những kinh nghiệm về tính dục với nhau...

Đương nhiên là tại công ty tôi làm việc cũng có một vài bạn nam đồng sự còn trẻ tuổi, trong số đó có hai chàng đã từng theo đuổi tôi, tặng quà cho tôi luôn, lại còn gọi điện thoại đến mời tôi đi xem chớp bóng hoặc đi ăn cơm tối. Nhưng tôi đối với các nam đồng sự ấy rất lãnh đạm, chỉ vì họ đều là những người không có cái khí thái của người đàn ông.

Nếu nói trắng ra, tôi cũng có rất nhiều bạn hữu, nhưng những bằng hữu có thể gọi là tri kỷ đó nếu không kết hôn rồi thì cũng đã đi ngoại quốc học rồi.

Tôi bực tức nghĩ thầm:

- Tại sao mẹ mình không sinh ra thêm một vài người em gái hoặc em trai nữa? Tại sao người thân thích của mình lại chẳng có nhiều? Tại sao cha mình lại sang tận Ba Lê để làm ăn, mà không ở lại Hương Cảng để gần gũi mình?

Cả một sự tịch mịch và trống trải đang vây kín lấy tôi. Tôi đâm ra thù ghét ngày nghỉ vô cùng, vì nó mang đến cho tôi nhiều thương cảm quá.

Tôi mong muốn đừng có ngày nghỉ nữa, để sự làm việc giúp cho tôi quên đi sự cô độc của mình.

Tôi đứng lặng yên bên cửa sổ và đưa mắt nhìn cảnh náo nhiệt ở ngoài đường đến nỗi mẹ tôi vào phòng từ lúc nào tôi cũng không hay Mẹ tôi lên tiếng nói:

- Y Sa, con hãy mau đi ăn điếm tâm đi con!

Tôi lắc đầu. Mẹ tôi ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao con lại không ăn?

- Vì tâm tình con không được vui.

Mẹ tôi mỉm cười nói:

- Miễn con đừng nghĩ đến chuyện không vui ấy nữa là con vui vẻ ngay Con đã gây gỗ với người bạn trai ấy, cậu ta không gọi điện thoại hẹn hò với con thì con cần phải đích thân gọi điện thoại cho cậu tạ Nếu như ấy nấy cũng đều kiêu ngạo cả thì đâu có ai chịu nhường nhịn ai. Vậy là câu chuyện sẽ hổng hết.

Tôi nhếch nở một nụ cười buồn.

- Mẹ nói có đúng không nào? Mẹ tôi hỏi.

Tôi lại nở một nụ cười héo hắt.

Tôi cười vì mẹ tôi đã không hiểu được tâm sự của tôi như thế nào. Bà có biết đâu tôi đã hai lần đổ vỡ trên bễ ái tình rồi.

Tuy nhiên, không muốn để cho mẹ tôi thúc giục nữa, tôi đành đi theo bà đến phòng khách. Nơi đây, tôi vừa ăn điếm tâm vừa nghĩ ngợi đến Vũ Bội và Trình Diệu Quang.

Trong nhất thời quá cảm xúc, tôi không sao dẫn được cơn xúc động trong lòng, nên khóc nức lên. Tôi vội vàng bỏ miếng bơ xuống, đứng lên và đi ngay vào trong phòng, lên giường nằm và òa ra khóc nức nở. Tôi than thở một mình:

- Ta đã mất tình yêu rồi. Ta đã mất tình yêu rồi.

Tôi vừa khóc vừa than thở, một lúc sau, tôi cảm thấy mệt mỏi, nên mơ màng nhắm mắt lại. Đến khi tỉnh dậy, tôi nhìn lên chiếc đồng hồ reo trên bàn, thấy đã hai giờ trưa rồi.

Tôi uể oải ngồi vào bàn hóa trang, thấy gương mặt xanh xao và hốc hác của mình hiện ra trong tấm gương soi. Tôi đưa hai bàn tay lên sờ vào đôi má của mình và chợt phát giác đôi gò má hơi nhô cao, đôi mắt của mình lơ lơ, không còn long lanh sáng nữa, và gương mặt của mình mất hẳn vẻ vui tươi. Tôi chỉ là một cô gái u sầu, buồn thảm mà thôi.

Tôi đứng dậy, đến bên cạnh cửa sổ và lặng lẽ ngắm cảnh bên ngoài đường một lúc. Thế rồi, tôi quyết định phải đi ra ngoài mới được. Tôi chẳng buồn hóa trang mà chỉ mặc chiếc quần màu nhạt do tôi cất lấy, trước ngực có kết một con bướm màu đen, rồi cầm lấy chiếc sắc tay, đi ra phòng khách. Mẹ tôi cười nói:

- Con đã thức rồi à? Con có muốn ăn cơm trưa không?

Tôi lắc đầu:

- Con không đói, mẹ ạ!

Mẹ tôi nói với giọng trách móc:

- Con ngốc, khóc đã rồi ư? Lần sau đừng có ngốc như thế nữa nghe không? Gặp chuyện không vừa ý là khóc, khóc riết rồi hồng cả mắt, làm sao còn đẹp được?

Tôi cười buồn rồi đi ra cửa. Mẹ tôi chạy theo hỏi với:

- Con có về ăn cơm tối không?

- Con sẽ gọi điện thoại về báo cho mẹ biết.

Tôi thả bộ một cách vô mục đích trên đường, hết nhìn người ta lại nhìn đến những cành cây trên cửa sổ, có vẻ rất nhàn hạ. Khi đi ngang qua một rạp hát, tôi chợt nghĩ đến việc vào xem phim. Nhưng trước cửa hí viện đang bày ra cảnh thiên hạ đuôi nhau thật dài để mua vé, tôi đâm ra mất hết cái ý muốn vào xem hát.

Một mình đi trên đường, quả thật là hết sức cô đơn. Trước mặt tôi chợt có mấy gã hí pi đi đến, chúng huýt sáo lên mấy tiếng, rồi dùng tiếng Anh nói với tôi:

- Hỡi tiểu thư cô độc, có cần chúng tôi bội bạn với tiểu thư không?

Tôi vội cúi gầm mặt xuống, làm ra vẻ rất nghiêm nghị và cố bước đi thật mau hơn để thoát khỏi đám tiểu yêu đáng ghét ấy cho rồi. Tiếp đó, tôi nghe có tiếng bọn hí pi kêu lên om xòm: Da da!

Tôi nghĩ thầm:

- Mình đi đã mỏi mệt rồi, hãy tìm một nơi để nghỉ chân đi.

Thế là tôi đi vào quán "Charm Cabaret" gần đó và tìm một chỗ ngồi trong góc vắng.

Nghe tiếng nhạc nhè nhẹ phát ra từ trong đĩa hát và nhìn ánh sáng lờ mờ tỏa ra trong quán, tôi cảm thấy mình được ăn toàn hẩm. Tôi ngồi trong bóng tối và vắng vẻ này, thì không còn sợ một ai nhận ra sự cô độc của mình nữa.